

Justyna Kieruzalska – „Liminalna tożsamość”

Grafika Justyny Kieruzalskiej wisi na tle czarnej ściany. Ma wymiary 150 centymetrów wysokości i 100 centymetrów szerokości. Jest to wydruk przyklejony na płytę PCV.

Grafika jest dość abstrakcyjna. To portret kobiecej postaci, który jest wkomponowany w nieregularne, falujące tło. W centralnej części jest postać, a właściwie jej górna część ciała. Kobieta stoi przodem do oglądających. Większość jej przedstawienia zajmują włosy. Mają jasne kolory, dominuje złocisty blond. W dolnej części włosy stają się srebrzysto białe. Włosy są bardzo długie, lekko falowane, nieco rozwiane. Zakrywają większą część twarzy i resztę postaci. Twarzy nie ma – jest to czarna przestrzeń. Czerni wyznacza też zarys postaci.

Tło za postacią ma dwa kolory, które zajmują niemal po połowie przedstawienia. Granica między nimi jest miękka, przechodzi falistą linią od górnego lewego rogu do prawego dolnego. Prawa część kompozycji jest zielona, są to odcienie złamane, oliwkowe, bliskie kolorom ziemi. Tło nie jest jednolite. To jaśniejsze i ciemniejsze plamy utworzone przez siatkę drobnych kresek. Kreski układają się w różnych kierunkach na różnych fragmentach tła. Ta część może się kojarzyć z trawą. Miejscami pojawiają się też brązowe plamy, które dynamizują kompozycję. Te kojarzyć się mogą z futrem. Po lewej stronie dominuje kolor biały i jasnoszary. Wzór tła jest podobny. Różne odcienie szarości tworzą nieregularne linie i wzory. Pojawiają się też żyłki czarnej barwy. Przypomina to miejscami marmur a miejscami pręgowane futro białego kota.

Całe przedstawienie jest wynikiem cierpliwej misternej pracy – przedstawienie jest budowane przez tysiące pojedynczych pociągnięć, z których każdy imituje jeden włos, jedno źdźbło lub jeden fragment falującego tła. Dzięki temu całość jest bardzo zmysłowa, organiczna i zdaje się trwać w delikatnym ruchu.

Justyna Kieruzalska tak pisze o swojej pracy: Prawa strona kompozycji: zielona, miękka trawa - oznacza życie, naturę, organiczne połączenie z emocjami i intuicją. Lewa - biała, chłodna, przypominająca śnieg lub beton, odzwierciedla świat zewnętrzny, racjonalny, ustrukturyzowany, czasem obcy. Postać znajduje się na granicy, w stanie przejścia w przestrzeni liminalnej, gdzie wszystko jest jeszcze możliwe. Ziemia, z której się wyłania, symbolizuje korzeń tożsamości - niewyraźny, ale obecny, zakorzeniający w przeszłości i doświadczeniu. Włosy, długie i falujące, rozlewają się po całej przestrzeni – są metaforą myśli, wspomnień i energii, które przenikają oba światy. Brak twarzy to decyzja świadoma - tożsamość nie jest jeszcze jednoznaczna, dopiero się formuje.